

Arrest

**nr. 54 131 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 juli 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 juli 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 22 augustus 2006 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 26 oktober 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 4 december 2008 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest van 10 februari 2009 met nummer 22 872 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal van 4 december 2008 en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.7. Bij beschikking met nummer 4233 van 30 maart 2009 werd het ingestelde cassatieberoep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste op 31 maart 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.9. Bij arrest met nummer 203.669 van 5 mei 2010 verwierp de Raad van State de tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 22 augustus 2006 ingestelde beroepen.

1.10. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 16 oktober 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 11 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.10.09 bij onze diensten werd ingediend door :

(S., M.) (R.R.: …)

nationaliteit: Soedan

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Redenen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen om een paspoort via zijn autoriteiten te bekomen en van zodra dit document wordt ontvangen er onverwijld een copie ervan overgemaakt zal worden. Daar dit tot op heden niet gebeurd is kan de aanvraag derhalve op basis van voorliggende gegevens niet onvankelijk worden verklaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. (…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering “afdoende” dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Terwijl wat betreft de motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing moeten kunnen gelezen worden zodat de betrokkene er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt;

Terwijl zulks in casu niet het geval vormt waardoor aan de voornaamste doelstelling van de motiveringsplicht niet is voldaan;

Terwijl het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in deze grief als geschonden geachte bepaling niet werd bereikt;

Terwijl bijgevolg de rechten van verdediging werden geschonden dewelke beschermd worden door de motiveringsplicht;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 18 oktober 2009, onontvankelijk verklaarde;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid opwierp dat in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen om een paspoort via zijn autoriteiten te bekomen en van zodra dit document wordt ontvangen er onverwijld een copie ervan overgemaakt zal worden zodat daar dit tot op heden niet gebeurd is, de aanvraag derhalve op basis van voorliggende gegevens niet ontvankelijk kan worden verklaard;

Terwijl ten onrechte in de bestreden beslissing werd aangenomen dat verzoeker niet kan beantwoorden aan de voorwaarden gesteld onder artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17.05.2007 artikel 7, §1, eerste lid);

Terwijl verzoeker meermaals heeft getracht een geldig identiteitsdocument te bekomen vanwege de autoriteiten van Soedan;

Terwijl verzoeker zich dan ook in de onmogelijkheid bevindt om een geldige identiteitskaart voor te leggen;

Terwijl verzoeker op grond van zijn geboorteakte en “bewijs van residentie” op een geldige wijze zijn identiteit heeft bewezen in het kader van zijn asielaanvragen;

Terwijl deze documenten als aanvaardbaar alternatief voor de identiteitskaart of het paspoort kunnen worden aanvaard;

Terwijl deze documenten door het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet als vals beschouwd werden:

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing aldus niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden; (...).”

3.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

“(…) Betreffende de vermeende schending van voormelde artikelen 2 en 3, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel hem juridische grondslag als hem feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter §3 van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 § 1 en 2 van het KB dd. 17.05.2007, geheel terecht het volgende geoordeeld:

(...)

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de beslissing niet gemotiveerd is. Zijn vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Desbetreffend verwijst de verwerende partij voor zoveel als nodig naar art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, dat uitdrukkelijk stipuleert dat:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- (...)

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

Artikel 7 van het K.B. tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt vervolgens:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

(...)

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

(...)” (...).

Verzoeker dient aldus te voldoen aan hoger vermelde wettelijke en reglementaire bepalingen, waarnaar ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen.

Dienomtrent heeft verzoeker zich, zoals trouwens ook expliciet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beperkt tot volgende beschouwingen:

“Verzoeker heeft de nodige stappen ondernomen om een paspoort via zijn autoriteiten te bekomen.

Van zodra dit document wordt ontvangen, wordt onverwijld een copie ervan overgemaakt”; zonder dat verzoeker enig identiteitsdocument of ander stuk waarmee zijn identiteit zou kunnen worden aangetoond, heeft gevoegd aan zijn aanvraag. De enige bijlage aan de aanvraag betrof het medische attest.

Zoals de gemachtigde motiveerde in zijn beslissing van 25.08.2010, heeft verzoeker nagelaten een kopie van zijn identiteitsbewijs voor te leggen. Verzoeker is in gebreke gebleven aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt, zodat de aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 van het KB dd. 17.05.2007 terecht onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Zijn beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker op heden in zijn verzoekschrift nog voorhoudt dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een geldige identiteitskaart voor te leggen doch verwijst naar een geboorteakte en bewijs van residentie, laat de verwerende partij gelden dat deze beschouwingen stukken pas voor het eerst in het verzoekschrift worden aangevoerd, en aldus geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden en niet te hebben gemotiveerd nopens elementen die niet zijn aangehaald in de aanvraag, noch in een later schrijven, en waarop verzoeker zich aldus niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vooraleer deze zijn beslissing heeft genomen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3.1. Partijen geven terecht aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat deze niet vergezeld ging van een identiteitsdocument en evenmin een motivering bevatte die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te voeren dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt zich tegen deze beslissing in rechte te verdedigen, te meer nu hij deze motivering bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Artikel 7, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt verder het volgende:

“De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;”

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn bij aangetekend schrijven van 16 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel stuk tot staving van zijn identiteit voegde. Hij betwist dit ook niet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij in het kader van zijn asielaanvragen op geldige wijze zijn identiteit heeft aangetoond door middel van het voorleggen van een geboorteakte en een “bewijs van residentie”, dient te worden opgemerkt dat deze stukken niet werden gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verweerder er geen rekening mee kon houden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan voorhouden dat voormelde stukken zijn identiteit op onbetwiste wijze aantonen, nu de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 4 december 2008 oordeelde dat “*bezwaarlijk enig geloof gehecht (kan) worden aan de waarachtigheid van de inhoud van dergelijke documenten*” omdat het voorleggen van deze stukken niet ondersteund werd door geloofwaardige verklaringen aangaande verzoekers afkomst en (etnische) origine en verzoeker ongelooftwaardige verklaringen aflegde inzake het verkrijgen van de voorgelegde geboorteakte.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, betreffende de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd, slechts het volgende stelde: “*Verzoeker heeft de nodige stappen ondernomen om een paspoort via zijn autoriteiten te bekomen. Van zodra dit document wordt ontvangen, wordt onverwijld een copie ervan overgemaakt.*” Dit betoog kan evenwel geenszins worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Uit deze uiteenzetting blijkt namelijk enkel dat verzoeker erkent dat hij niet beschikt over een bewijskrachtig stuk om zijn identiteit aan te tonen en dat hij daarom een aanvraag hiertoe aan zijn autoriteiten gericht heeft. Bijgevolg oordeelde verweerder terecht dat verzoeker naliet om in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een uiteenzetting te voorzien waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij, op

grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vrijgesteld is van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad stelt vast dat verweerder op basis van de vaststelling dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft aangebracht, noch een motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde, kon beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK